

Niet huilen, praten of spelen

Marianne organiseert
kaartenactie voor slachtoffers
van seksueel misbruik

INTERVIEW Marianne (53) organiseert kaartenactie voor misbruikslachtoffers

'Misbruiker zit soms aan het kerstdiner'

Sinterklaas- en kerstavonden met familie kunnen veel slachtoffers van seksueel misbruik gestolen worden, zegt Marianne Kimmel uit Sint Maarten. „Het beeld van die gezellige familiesfeer, bestaat voor hen meestal niet meer, omdat de familieband is verbroken of de misbruiker aan het kerstdiner zit.” Daarom initieert de oprichter van Stichting Project Speak Now en zelf slachtoffer een kaartenactie voor lotgenoten. Niemand moet zich immers met deze dagen rot of alleen voelen.

Renate Zoutberg
renate.zoutberg@mediahuis.nl

Sint Maarten ■ De kerstfeer moet nog komen in huize Kimmel, maar de plannen zijn al gemaakt. Marianne houdt het dit jaar klein: gezellig eten met vriendinnen. Er is een tijd geweest dat ze deze dagen standaard oversloeg. In die geënceneerde familiediners in reclame en bladen herkende ze zich totaal niet. Daarin is ze niet de enige, weet ze inmiddels als drijvende kracht achter haar stichting Project Speak Now. „De feestdagen zijn een pijnpunt voor mensen die te maken hebben of hebben gehad met seksueel misbruik. Of ze zitten met de dader aan het diner of ze zijn familie kwijtgeraakt, omdat ze zijn gaan praten over wat ze is overkomen.”

Om de slachtoffers van seksueel misbruik het gevoel te geven niet alleen te zijn, heeft ze de kaartenactie bedacht. Twee keer per jaar, op de traditionele familiemomenten in de zomer- en kerstvakantie, koppelt ze lotgenoten aan elkaar via de stichting. Die schrijven elkaar een kaartje, de postzegel betaalt Project Speak Now (zie kader). „Op die manier verspreiden we een beetje warmte en licht onder elkaar. Net zoals dat ook wel wordt gedaan voor ouderen of mensen die zich eenzaam voelen.” Het is een van de activiteiten die haar stichting organiseert om deze groep een veilige plek te bieden waar ze kunnen praten over wat ze is overkomen. Want praten helpt bij de verwerking, is Mariannes ervaring. „Ik ben letterlijk hardop tegen mezelf gaan praten en mijn ervaringen gaan opschrijven, dat heeft mij kracht gegeven. Daarom wilde ik dat pad ook aan anderen aanbieden.”

Twee kanten

Ze wijst naar het boek dat op tafel ligt, 'Ondersteboven', dat in 2021 uitkwam. Het heeft twee kanten: een zijde met het verhaal geschreven vanuit het perspectief een zevenjarig meisje, de andere kant verteld vanuit het oogpunt van de

dader. Het meisje vertelt groten-deels het verhaal van de jonge Marianne, om het verhaal zo waarheidsgetrouw aan de lezer te presenteren. Zodat het binnenkomt, zegt ze. „Volwassenen zijn geneigd volwassen seks met kinderen te bagatelliseren, omdat ze het te moeilijk vinden om het zich voor te stellen. Daardoor stuiten slachtoffers vaak op een muur van onbegrip, dat probeer ik met dit perspectief te verminderen. Want het gebeurt echt.”

Voor het andere deel zou je kunnen denken dat ze haar ervaringen met haar dader, haar vader, zou optekenen, maar die was uit beeld toen ze de eerste A4'tjes ging tikken. „Ik had geen contact meer met mijn vader, hij overleed in 2018. Hij heeft altijd ontkend. Wel heb ik geput uit notities die ik vond van hem. Pornografische verhalen over kindermisbruik en een deel over zijn eigen leven.” Daarnaast deed ze onderzoek naar de motieven van daders, want alleen door die kennis erbij te voegen, kun je seksueel geweld bij de wortel aanpakken, stelt ze. „Ik heb met een schrijfcoach gewerkt om in de huid van een man te kunnen kruipen, films gekeken en gesproken met twee daders in de gevangenis. Ze zijn onderdeel van een complex probleem, kennis over waarom ze die grens overgaan is belangrijk voor het mogelijk kunnen voorkomen van dat gedrag.”

Terreur

Marianne komt ter wereld in 1972 en is het enige kind in het gezin. Haar moeder had wel een heel elftal gewild, haar vader geen. Vader stemt in met één, op voorwaarde hij er geen last van heeft. Marianne groeit op in een streng regime waarin haar vader bepaalt en haar moeder niets te vertellen heeft. Warmte, liefde en veiligheid? Ze krijgt er niks van mee. Bescherming? Niet van haar moeder, zeker niet van haar vader. Wel klappen, psychisch terreur en seksueel misbruik. „Ik mocht niet huilen, niet praten, niet spelen. Niks. Mijn moeder bleef mijn vader steunen.”

In haar boek schrijft ze expliciet wat haar overkomt vanaf haar

i

Knuffel per post

Via Project Speak Now kunnen slachtoffers van seksueel geweld een persoonlijke kaart aan een lotgenoot sturen en ontvang je zelf ook een kaart terug. Aanmelden kan tot en met 6 december om 23.00 via het formulier op de website seksueelmisbruik.nl/hulp/knuffelperpost. Op 23 december volgt een onlinebijeenkomst waar op de actie wordt teruggeblikt.

„Ik had ogenschijnlijk m'n leven op de rit, kat in 't bakkie. Maar ik raakte steeds meer de controle kwijt

Het boek 'Ondersteboven' van Marianne Kimmel.

FOTO AANGELEVEN

zevende jaar. Over hoe ze zowel lichamelijk als geestelijk de spelebal is van haar dominante vader en in die onveilige, verloren positie langzaam de vernieling indraait. Als ze negen jaar is, gaat het

bijna mis als haar vader haar uitnodigt voor een vader-dochterdag. „Jij en ik gaan vandaag iets leukers doen meissie, ik regel vandaag alles”, zei hij.” Ondanks zijn doorgaans hardvochtige aanpak, gelooft

FOTO REDMOUSE

Marianne Kimmel van stichting Project Speak Now.

ze hem. „Hij bracht het op een heel lieve toon, één die aansloot op de warmte en liefde die ik zo graag wilde. Daar was hij heel goed in.” Het wordt een nachtmerrie voor de jonge Marianne. Haar vader rijdt met omwegen naar een huis. In de keuken ziet Marianne nootjes, zakken chips en kratten bier. De stoelen rond de eettafel zijn weggehaald.

Mannenstemmen

Hij sommeert Marianne zich uit te kleden, de blinddoek om te doen en op tafel te gaan liggen. „Hij zei dat we een leuk spelletje gingen doen. Ik voelde me zo bang en zo verloren tegelijk.” Ze gehoorzaamt. Dan hoort ze mannenstemmen en bierflesjes openklikken. „Toen werd ik echt doodsbang.” Het zijn hachelijke momenten waaraan Marianne ontsnapt door te dissiocieren: dan verschijnt haar denkbeeldige vriendinnetje die haar helpt geen pijn te voelen. Als haar vader haar hoofd hard naar achteren trekt, verliest ze het bewustzijn. „Ik dacht dat ik doodging.” Marianne praat over haar ervaringen op een heldere, rationele

toon. Ze heeft het vaak verteld, opgeschreven en heel wat therapeutisch werk verzet, zo verklaart ze dit, maar ze realiseert zich ook dat ze blij mag zijn dat ze er nog is. „Ik heb één keer een poging gedaan om er niet meer te zijn, omdat ik voelde dat ik alleen maar een last was.” Op die vader-dochterdag komt ze even later bij kennis. Haar vaders vrienden zijn weg, hij staat verschromt in de kamer. „Toen riep ik opgelucht: 'Ik ben er nog!', en mijn vader werd toch kwaad. Hoe had ik hem zo kunnen laten schrikken. Toen ben ik voor het eerst ontzettend tegen hem gaan schreeuwen. 'Blijf met je poten van me af! Ik kleed me zelf aan!' Thuis stuurde hij me naar boven en zei tegen m'n moeder dat ik de dag had verziekt met mijn onuitstaanbare gedrag.”

Het is een belangrijk kantelmoment. Het misbruik stopt, maar het doodzwijgen begint. „Vanaf dat moment keek mijn vader letterlijk langs en door mij heen. Geschrokken misschien, maar ik had ook laten zien dat de angst waarmee hij mij domineerde, niet meer werkte. Beter natuurlijk,

”
Volwassenen zijn geneigd volwassen seks met kinderen te bagatelliseren, omdat ze het te moeilijk vinden om het zich voor te stellen

maar toch deed het ook pijn dat ik niet werd gezien en gehoord.”

Marianne groeit gebroken op. Pas als ze gaat studeren, komt ze stapje voor stapje los van thuis. Ze rondt in drieënhalve jaar haar universitaire studie af met hoge cijfers, wat haar zelfvertrouwen en kracht geeft. Rond haar dertigste heeft ze de moed om haar vader te confronteren. Hij blijft ontkennen, haar moeder blijft hem steunen. Dat is het moment dat Marianne de banden doorsnijdt en zich focust op haar eigen leven. Met succes start ze na haar studie een internetcommunicatiebureau.

Twee gezichten

Ze leeft het leven wel met twee gezichten: op haar werk is ze de succesvolle ondernemer met zes mensen in dienst, die haar doodsangsten onder controle houdt door een pokerface op te zetten. Daarbuiten lijdt ze onder aanvallen waarbij ze verstijft van angst en trilt over haar hele lijf. „Ik had ogenschijnlijk m'n leven op de rit, kat in 't bakkie. Maar ik raakte steeds meer de controle kwijt. Tot de beelden maar bleven komen. Ik

hoorde constant z'n stem, z'n voetstappen, voelde z'n handen over mijn lijf. Ik moest onder ogen zien wat er was gebeurd.”

Marianne neemt geen halve maatregelen: ze verkoopt haar bedrijf en pakt de auto voor een reis door Europa. Alleen, maar met een rugzak vol kennis en tools die ze bij uiteenlopende therapieën heeft opgedaan. „Ik sloot het portier met angst, maar ook een sterke wil om van die triggers af te raken.”

Ze reist, praat en schrijft en neemt zich voor dat ze bij terugkomst dat pad gaat leggen voor lotgenoten in stichtingsvorm. Inmiddels bestaat Project Speak Now dertien jaar en heeft ze al voor honderden mensen iets kunnen betekenen. Een traject dat haar in het begin ook hielp in haar eigen verwerkingsproces, sinds een jaar of zes noemt ze de stichting haar missiewerk. Want het gaat nu goed met Marianne. „Ik kan wel zeggen dat ik nu echt gelukkig ben. Ik kan nu in vrijheid leven en open zijn over mijn verhaal. En als ik er maar één iemand mee kan helpen, is dat al winst.”